

Posta Marianna

„Ki kell várni”

*„Ki kell várni a születést és halált.
Elsietni csak az életet lehet.”
Ördögh Szilveszter*

Ördögh Szilveszter emlékére

Ha kölcsönkaphatnám
a fényképezőgéped egy napra,
-nincs nekem fényképezőm-
láthatnám, ahogy több alakban
kúszik, majd foszlik a fény...
A hangokat persze nem,
nem gyűjtené be a lencse;
a szagokat sem, ahogy távoznak,
miközben suhan az út.
A virágok, majd a föld termő illata,
a lehelet is megfoghatatlan, távozóban
több alakban testet ölt, ahogy a föld-
kupac csúszik-mászik a testen.
Ilyenekre azért nem gondolnék közben.
Ahogy fókuszál a gép, közelebb lép
a kijelzőn a táj: miniatűr arcok, szép
a ránc, fáé, emberé, életé.
A halál kisimít, azt mondják.
Ismerős csak az lehet, hogy épp úgy emeled
szemed elé a kezedet, ha a nap vakít,
ahogy a sorok fölött görnyedve pásztáztad
mások léteit, kérdéseit.
A tieid-úgy hiszem- megvoltak rég.
Hited hogy hitted jó vagyok Köszönöm.
Egyébként. Jó lett a kép.
Nagyon kedves a szemed,
miközben hátra lépsz,
kezed emelve a fényt sorok nyelik.
Épp eltűnsz, mikor megkérdezik
a neved...
Épp időben lett kész a kép...
Éles, mint a Tekinteted, de távozóban, visszanéz.

Olyan sok arc, mögöttük mások

Arcnyi öbölben csobban a visszhang,
mi lesz belőled?
ha ott leszel hívj majd.
Körvonal, minta, fény-árnyék séma,
grimaszra nincs mód árnyalni kéne.
Menj messzebb, úgy jó lesz,
sokkal nagyobb falon a foltod.
Ne nézz hátra, elmondom,
nem jó, ahogy a hajadat hordod.
Így, mostmár jobb lett.
Valamivel lentebb
a térben tárd szét a karod,
most beljebb, a székhez kéne menned,
hogy lássuk a táj, hogy szürkül el benned.
Egészen jó lett, hogy nem látni mást már,
csak hogy egy folt vagy falon és járdán.
A bábok jöhetnek sorban a fényködlésben,
hogy végre valami élet is legyen a képben.
Remélem, hallod, amit mondok!
Bocs, észre sem vettem,
adj ki valami hangot,
ha eltűnnél közben.
Olyan sok arc van,
mögöttük mások,
bábok itt is,
ott is csak bábok.

kÉsÉs...

Ha egyszer a szívben,
vagy máshol,
véget érne a lárma,
az ünnepi taptarataptap:
egy tető sarkára állna
lélekmeztelen az ember...
Ugrani persze nem,
nem mer.
A szélben,mondják,
halottak járnak a ritmust:
jobbra kettő-balra kettő...
játszva leng a dallal az ember,
aki ugrani persze nem, azt nem
mer.
Idővel, mondják, megereszkedik
a mell, az öl bezárul:
emberré válik a nő,
semmi megkülönböztető jel,
de ugrani ő sem, mert volt,
mikor karból karba,
ahogy a ritmus adja:
jobbra kettő, balra...

A férfiak acélizma, korrall jár,
mondják, elkorhad.
Nem tudják sokáig tartani
az élet, a holtat.
Ott állnak földet dobálva:
jobbra kettőt és balra,
ugrásra kész a másvilágra...
Persze nem, nem most,
majd akkor, ha a lélek már
nesztelen és fél a naptól.
Ugrani persze nem, azt nem mer,
majd akkor, addig jobbra kettőt,
balra kettőt trappol.
Idővel egyenlő, mondják,
a jobb és a bal,
mert a szabadság nagyot hall,
megvadul a ritmus talpai alatt:
Megszűnik a tánclépés és és
csak a tánc marad.

Domján Veronika

Áthallásos

nem nem nem
soha

nem nem nem
én nem leszek sohasem

mindenki ismerőse
eszelőse

minden érdekeltnek
mosoly az utcán

sután annak ki
nem érdekelt
csak látszik

minden érdekeltnek
szavak kimérve

palackozva drágább
és nemesebb

van menetleveled?
van menetleveled?

itt váltható
a forrókásaforgó

aki nem szédül
az meg sem kóstolja
és hogyan tudhatná

nem leszek sohasem?

van nemesleveled?
barikhordós érlelésem
nem adom kevésbé
mint a Syrah-t Perzsiából

eredetvédett fajta az
amit kóstolsz

más jellegű nincsen
más jellegű nincsen

Bölkény Gábor

Papír_ha_jó

*„Csak azt sejtem, sőt tudom:
végigzuhanok a földön,
s létem törött poharából
az időt a semmibe öntöm.”*

Fecske Csaba

Sok bennem a többszörös közös,
erről jelenleg nem is nyitnék vitát,
ám valami arra ösztönöz,
hogy halmozzak hibára ne csak hibát.

Nagyra nőtt teendőim száma,
meghaladja nagy számok teendőit,
kitöltöm a lét poharába,
kortyolgasd, ami abban teremődik.

Ingadozó formákat felmutató
korunk, melyben nincs kortárs, csak társ,
ha megittatta már a pertut a szó,

alkotó szellemet ne magázz,
kádunkban át nem ázhat papírhajó,
amiért, amiben vízre szállsz!

Dömény Veronika
ujjaidban

széthulló gesztusok
kiszáradt földszínen ülünk
felcsattannak a pitypang ernyői
a levegőbe fel
áldozzák magukat a repülésnek
mit gondolhatnak a polipok
három szívükben
mélyvérrel
menj
neked csak egy *szíved* van
menj el azzal
soha *nem tud összefogódn*i
merül(és) árvalányhaj
bújj el a tengertől messze
bárányok gyapjában
fogj ércsörgést magadnak
kölcsön
feszülj lázadó homlokok köré